

Příručka rodinného vůdce

1.

Kdysi jsem asi uznával jiný žebříček hodnot. Nebo spíše jiné stupně obtížnosti v něm. Zvládl jsem vypít řádku piv a panáků a potom ještě alespoň hodinu poletovat po parketě, aniž jsem skrz zuby propustil sebemenší část obsahu mého žaludku.

Zvládl jsem, i přes všechny trable s kómatem, po každé rockové zábavě najít si k sobě děvče vhodných charakterových i vizuálních vlastností. Dokonce, aniž bych se chtěl nějak vychloubat, byla období, kdy jsem měl vyloženě předěvčatováno.

Zvládl jsem se hmotně zabezpečit a žít si až v nehorázném luxusu. Vlastní auto (sice velikosti většího melounu – ale západní provenience), svůj osobní byt s postelí, kam bych mohl pozvat všechna děvčata, co jsem v životě poznal a nevysilující zaměstnání.

I tyto skvělé úspěchy měly menší nedokonalosti. Jako například ta postel kam bych sice k erotickým hrátkám mohl pozvat půl sídliště, kdyby ovšem ta dívka, s kterou žiji a kterou také řadím mezi životní úspěchy, takovou akci rozdýchala. Teda ona by ji možná rozdýchala, ale já bych předčasně dodýchal. A trochu „mušku“ má i ta moje odpočinková práce. Je doba těsně po té skvělé Sametové revoluci a ekonomika kvete. Všichni se snaží do roka ze sebe udělat milionáře, a to co dříve stávalo korunu, dnes stojí sto. Nikdy jsem nebyl puntičkář a na peníze jsem nekoukal. Teď není ani koukat na co. Můj zaměstnavatel se rozhodl bojkotovat nehorázné zvyšování cen a peněžní částky zmrazil. Tedy částky na výplatních listinách svých dělníků. Kdybych si chtěl koupit jeden ten automobilový dílek, co naše továrna vyrábí, musel bych si vzít hypotéku, kterou by ještě platili další mé generace. Zase je pravdou, že ten dílek náš kolektiv vyráběl asi měsíc.

A to bylo asi to, co mě právě trápilo. Budoucnost asi nevyřeší mé skvělé taneční variace na tanečním parketě, ani natrénovaná konzumace kombinace pivo – rum. A úspěch u děvčat se otočil z kladu na zápor. Směr životní situace se mi totiž obrátil z cesty vpřed na cestu dolů. Má milovaná dívka mi včera oznámila novinu, které se ve všech filmech říká novina „radostná“, ovšem při včerejším zapíjení této zprávy jsem postrádal radost u ní, její právě otěhotněvší

kamarádky, manžela té kamarádky, i další jejich kámošky která jako na potvoru s nimi neotěhotněla.

Ale když tak rozkvétalo soukromé podnikání, řešení bylo jak na dlani. Přestanu zabíjet čas spánkem v pracovní době a stanu se podnikatelem a milionářem. Sice nevím, co budu s tolika penězi dělat, ale má budoucí žena a dítě určitě nějaké utratí. Tedy pokud to bude dítě, má milovaná, včera, když se pod tíhou té radostné události opila, došla k přesvědčení, že nechce starosti s novorozenětem, ale moc by si přála štěňátko. Dalmatínka. Nejsem sice profesor lékařských věd, či genetický vědec, ale bojím se, že stejně budeme mít děťátko...a nebo holčičku. Vlastně když tak nad tím přemýšlím, rozhodně holčičku. Vychovávat dívku by bylo spravedlivější. Celý život mě holky sekýrovaly a vymýšlely jak moje tělo i mysl zaměstnat. Tak tady bych se mohl pomstít a nějaký ten rok to holčičímu pohlaví vracet. A beztrestně, protože se tomu říká výchova. Představa, že zaúkoluji nějakou ženskou, byť teprve mrňavou mě docela nadchla. A správně vychovaná ratolest by nakonec mohla místo mě chodit do práce a já bych trávil čas na oblíbených rokových zábavičkách. Docela jsem se na to otcovství začínal těšit.

Těšení mi překazila má láska. Vstala a proletěla bytem jak meteorit. Meteorit skončil na záchodě. Divné místo dopadu po ránu. Když vyšla, nenávistně se na mě podívala, jako bych byl něčemu na vině já a povídá:

„Nestačí, že jsi mě otěhotněl, ještě si mě včera opil a teď trpím dvakrát tolik!“

Zkouším se bránit:

„Opila si se sama...tedy se všema, ale nikdo tě nenutil. A s tím otěhotněním...jak se říká – otec není nikdy jistý – a ty jsi včera všem vykládala, že to bude dalmatinek!“

I vysílená dívka, je-li dostatečně motivována, může vyvinout obdivuhodnou sílu. A má milovaná ji vyvinula. Ohnala se po mně skleněným dvoukilovým popelníčkem a ten prostřelil balkónové dveře a zmizel v ulicích sídliště.

„Stejně ho už nebudu potřebovat, jenom mě mrzí, že si nestál v těch dveřích!“ Uleví si budoucí matka mého dítěte. Jsem si nyní už stoprocentně jistý, že mého, protože průstřel žaludku tak těžkou věcí jsem riskovat nehodlal. Mlčky sedím vedle ní a přemýšlím co dělat. Navrhnout naše oblíbené „koníčky“ se neodvažuji. Návštěva hospůdky

by ji jako čerstvou nekuřačku a abstinentku určitě vyprovokovala k protiútoky. Návštěva přátel končí vždy v hospůdce a to by ji... Výlet na nějakou přírodní zajímavost či historickou stavbu končí v hospůdce a to by...Kristepane, vždyť mi ztratili životní cíl! Jdu do ledničky a přináším si trochu červeného vína. Má láska ho vezme a s neskutečnou přesností s ním kopíruje dráhu popelníku. Tak, a teď jsem přišel i o teplo domova!

„A to teda tady jako budeme devět měsíců sedět a čekat na dalmatínka, jó?“ Ptám se, abych si ujasnil situaci.

„Kdybych čekala na dalmatínka, alespoň mám jistotu, že se dočkám šťastného konce, ovšem bohužel takhle za střízliva si uvědomuji, že na závěr všech muk nebudu mít štěňátko, ale dítě – dokonce by mohlo být podobné tobě. A to se ani nechci bavit o porodu...si snad taky viděl Vetřelce!“

Chápu jí – ráno po přemíře alkoholu mám také depresivní myšlenky. Ale já se po opici alespoň dokážu zabavit jódlováním do záchodové mísy. Snažím se dostat jí z té deprese a jdu na to přímo diplomaticky:

„Já si myslím, že máš zbytečné obavy. Že to bude dítě je sice velice pravděpodobné, ovšem já jsem si jistý, že to bude holčička. A samozřejmě hezká bude po tobě a chytrá po mně. Jediné, co zbývá je, vybrat jí nějaké atraktivní jméno. A s tím porodem bych si taky hlavu nedělal. To, co vidíš v televizi je přehnané. Bez triků a počítačových animací by to ani nebylo možné. Vše je zvětšeno kvůli zmlsaným divákům hororových filmů. Nebo si fakt myslíš, že půlmetrové dítě vyleze ven takovou malou dírkou? Podle mě novorozeně je průravoučký a v pohodě vypadne...pak ho doktoři umyjí a ono nabobtná....ses taky učila, že člověk se skládá ze strašně moc procent vody – né?!

Nevím, jestli má milá je uklidněná, na jiné myšlenky však přichází určitě. Zamyšleně říká:

„Jsem moc ráda, že holčička bude hezká po mně, ale to že bude debil po tobě, by mi radost moc neudělalo. A že ty jsi z devadesáti devíti procent z vody, musí být jasné každému, kdo s tebou mluvil. Máš místo mozkových závitů potůčky a říčky, který ti na zimu zamrzaj. A na to, že by naše holčička po porodu nabobtnala, zapomeň. A přestaň vymýšlet blbiny, teď máme jasný program...oznámit to našim rodinám.“

Představa, že říkám svým rodičům o své svatbě mě trochu rozhodí. Je to asi tím, že moji zploditelé mi už jednu svatbu pořádali a její výsledky trvaly jen přibližně jeden rok. Sice z tohoto svazku nevznikl žádný dalmatinek nebo kokršpanělík a ani nic nenabobtnalo na porodním sále, ale nechce se mi věřit, že by rodiče chtěli opět investovat peníze do takto neperspektivního a krátkodobého podniku. I když s tím nabobtnáním to nebyla tak úplně pravda. Když jsem mé bývalé nabídl, že se nemusíme navzájem trápit a půjdeme si každý svou cestou, trochu zpanikařila a nějakým nedorozuměním mě nakopla do rozkroku...no a „to“ vzápětí nabobtnalo. Dnes už vím, proč si lidé k rozvodu berou právníky a nepouštějí se do toho sami. Rozchody jsou bolestivé a nakopnutý právník bolí méně než nakopnutý rozkrok.

Má současná láska sice nekope, ale ta díra ve dveřích mě nabádá k opatrnosti.

„A co si myslíš, že udělá tvůj otec, až se dozví, že jeho nejmilejší dcerunka ho udělala dědečkem?“ Sonduji opravdu s tou nejvyšší opatrností. „Nebylo by lepší dělat jako by nic, dokud se to neprovalí?“

Tak jsem až zas tak opatrný nebyl. Nechránil jsem si prsty u ruky, s kterými jsem tak živě gestikuloval a z ničehož nic jsem je měl pod keramickou vázou s ornamenty. Aniž jsem čekal na jejich nabobtnání, hodil jsem na sebe bundu a ujížděl jsem žádat o ruku mé nastávající. A pán Bůh je mi svědkem, že ruku budu potřebovat...nebo alespoň určitě prsty.

Otce Moniky, mé milé, jsem již znal a on mě samozřejmě také. Ovšem znal mě jenom jako někoho, kdo se občas motá okolo jeho dcery. Ne jako někoho, kdo ho pošle během pár minut alkoholového opojení mezi generaci dědečků. A jak jsem tak cítil v kostech, změna jeho stavu z perspektivního vdovce v nejlepších letech na ošetřovatele a hlídače mimina mu vonět asi nebude.

Když má budoucí otcí ihned ve dveřích oznámila tu radostnou novinu, kupodivu se můj skorotchán zachoval jako pacifista a nezaútočil. Ale možná mu v tom zabránilo něco jiného. Asi se mne lekl, protože ihned při vstupu do vrátek mě přivítalo Moničino štěňátko německé dogy. Položilo mi packy na ramena, olízlo mile tvář a líně se spustilo packami zpátky na zem. Takže to, co můj budoucí tatík uviděl, byl tvor oblečený do nějakých cárů jak náčelník lidožravého kmene v lůně amazonských pralesů, s obličejem

v obrovské kouli slizu. Dogy, jak známo slintají. Takže na jeho prahu stál příslušník mimozemské civilizace a milovaná dcerunka mu zvěstovala:

„To je můj vyvolený tati, budeme se brát!“

Ponejprv jsem si myslel že „tati“ zhodnotil situaci vtipným bonmotem a je nad věcí. Prohlásil:

„Já se z toho pose...“ ale nešlo, jak jsem vzápětí zjistil, o jiskrnou glosu, ale jen o holé zhodnocení faktu. Zmizel totiž okamžitě na záchodě a za celou naši návštěvu nevylezl. Dokonce se mi zdálo, že na té malé místnůstce můj nový člen rodiny utrousil nějakou tu slzičku.

U mých rodičů oznámení také nevyvolalo ovace a radost. Místo aby byli pyšní, jak se starám o jejich rod, aby nevymřel, matka vykřikla:

„Klidně ať se žení každé rok, ale ode mě neuvidí ani korunu! Nebudu platit vdavky všem holkám na okrese!“

Věděl jsem, že ženská polovina mého rodičovstva bude nechápavá, ale od mužské poloviny bych čekal pochopení. Když jsem otci oznámil tu skvělou zprávu, že bude dědečkem a bude se moci opít na mé svatbě, kupodivu nezajásal. Vzal si mě stranou a povídá:

„Nevím, kde jsem udělal výchovný přehmat, ale uvědomuješ si, že kvůli sexuálním radovánkám si nemusíš každou dívku brát za manželku? Inteligentní muž – a to ty dozajista jsi – nejdříve projde fází výběru a až po zhodnocení všech faktů se rozhodne pro tu pravou.“

Tato slova mi vyrazila dech. Hlavou mi vířila jediná myšlenka:

„Ježiš, jak dlouho jsi vybíral, než jsi zvolil mámu? Tvrdé drogy za tvého mládí neexistovaly, žen bylo po válce více než mužů...nebo v tom hrál roli alkohol...?“

Otec se zamyslel a smutně pravil:

„Ty to bohužel ještě nemůžeš vědět, ale ženy se v průběhu času mění. Vdané ženy. Některé více, některé méně. A nyní mě omluv, jdu se podívat na svatební fotografie, mám takový dojem, že jsem se stal obětí nějakého podvodu. Sice jsem si nevšiml kdy, ale je tu možnost, že jsem byl ošálen a někdo tu ženu co s ní žiji nenápadně vyměnil.“

Jestliže jsi ovšem dospěl k nezvratnému přesvědčení, že se oženíš, dám ti do života jednu radu. Až bude tvá vyvolená tvrdě spát, nenápadně si do ní vypal značku...abys měl po letech jistotu, že je to stále ona.“

Myslím, že otec se snaží svůj neúspěch shodit na vykonstruovaný komplot. A nechce veřejně přiznat, že jeho svatba nebyla završení odborného výběru, ale fakt, že ho jeho vyvolená prostě přeprala.

Když jsme tedy odbyli zdvořilostní návštěvy u našich rodičů a mile jim oznámili, že mohou zafinancovat naši svatbu, jeli jsme domů plánovat naše skvělé zítřky. Nebo spíše moje skvělé zítřky, Monika si mohla plánovat prdlajz. Jak by si mohl plánovat budoucnost někdo, kdo nebude moci pít, kouřit a za nějaký měsíc ani poletovat po parketě za doprovodu elektrických kytar. Když ovšem moje vyvolená nemohla plánovat svoji budoucnost, začala plánovat moji. A její představy se bohužel trochu rozcházel s mými. A tak jsem začal tušit, že když se spojí má a její budoucnost v naší, je po budoucnosti. Zhruba z toho pro mě vyplynulo toto. Byt se předělá od podlahy po strop a budu rád, když zůstane v našem panelovém domě na svém místě. A až do odvolání se nebude v žádné místnosti včetně balkonu, venkovní chodby, výtahu a střechy kouřit a pít alkohol, aby dítě nebylo ohroženo nějakými zplodinami. Snažil jsem se namítnout, že já těhotný opravdu nejsem a to, co zavinilo graviditu, už ve mně dávno není, a tedy to nemůže být ohroženo, ani kdybych chlastal od rána do večera. Marně. Těhotenství je prý záležitost obou rodičů a když nemůže pařit ona, já mám taky utrum. Abych si příště rozmyslel dělat takové vylomeniny jako je jí otěhotnět. Když jsem zkusil pít tajně v práci, okamžitě to poznala. Zjistil jsem, že alkohol do mě vpravený cítí již když vcházím do našeho domu. Tedy o sedm pater níže. Než jsem výtahem vyjel k svému bytu, měl jsem připravený takový budovatelský úkol, který ze mě to příjemné lihové teplo dostal během pár okamžiků. Prostě, těhotenství je záležitostí obou jedinců – jak pravila má vyvolená – a já pochopil, že devět měsíců se nenapiji. A to v případě že nebudeme kojít a dítě dostane plnohodnotnou stravu vyprodukovanou mozky našich vědeckých kapacit prodávanou vedle v „sámošce“. Jestli dojde ovšem i na kojení, dítě možná bude vzkvétat, ale já se toho žalem nedožiji. Já nevím, který vědecký ignorant zjistil, že těhotná žena přenáší třeba rum do ještě nenarozeného plodu. Když vezmu, jak prochází alkohol mým organismem, je jasné, že nemůže ničemu ublížit. Příklad: Vypiji půl litru rumového mlsu. Z úst, kam ho vpravím, vtéká trubkou do břicha. Polykám - bez polykání to bohužel nejde...zkoušel jsem to, ale nějaká klapka v krku se zablokuje a nechce to pustit dál. Přemýšlel jsem

o operaci na odstranění této krční maličkosti, která zdržuje v konzumaci, ale na chirurgii mě doktor vyhodil. Asi závist, že bych pil rychleji než on. Časem jsem zjistil, že lékař měl výjimečně pravdu. Klapka je důležitá. Při pití alkohol o ní šplouchá a omývá mozek. Mozek, přístupný vnějším podmínkám se postupně necucává jako houba a čistí se od škodlivých produktů, jako jsou například myšlenky. Člověk začíná být šťastný, usmívá se a motá. Ale dál k neškodnosti alkoholu na budoucí mimino. Alkohol pokračuje tedy touto trubkou do žaludku, tam jen tak na okamžik vydesinfikuje bacily a vrací se tou samou trubkou zpátky. Opět omývá mozek a ten vstřebává další motací podmínky. A nakonec volné alkoholy končí někde na mezi. V lepším případě. V horším pod stolem. Jak je zřetelné, budoucí plod uložený v děloze nepříjde s rumem vůbec do styku. Pakliže by děloha nebyla v dutině lebeční. Bohužel nastávající manželky si člověk nevybírám podle inteligenčních předností, ale jen podle předností. A zadností. Budu mít krásnou ženu a abst'ák.

Ale znám kamarády, co dopadli hůř. Jeden si vzal dívku ošklivou (já vím, říká se, že na každé ženě je něco hezkého, ale na téhle v době jejich seznámení opravdu nic pěkného nešlo nalézt). Později se ukázalo, že lidová pravda byla pravdivá. Našlo se něco pěkného. Byla to pěkná potvora. Ale pracovala na sobě a díky jeho dotacím se radikálně změnila. Fitcentrum, krémy a vodičky, kadeřník, možná i plastický chirurg...prostě byla najednou opravdu pěkná. Ovšem potvora zůstala. Co zůstala, vzrostla! Takže suma sumárum...dokud byla jenom pěkná potvora, držela se ho a on jí měl víceméně u sebe. Asi tam nějaké výjimky byly, protože ty děti, co se mu narodily, měly evidentně jiný genetický fond, ale proč koukat na detaily, když je manželství spokojené. Ale když se z ní stala pěkná - pěkná potvora, manželství šlo „do kytek“. Když mě přijel jednou navštívit, jen si má milovaná odskočila na WC, jeho drahá polovička se svlékla do půli těla, že je jí prý horko a že se musí zchladit. A chladit se chtěla asi něčím, co já nosil v kalhotách, protože tam pořád šmátrala rukou. On dělal, že nic nevidí. Totálně zblbl. Já naštěstí ještě neměl mozek ošplouchaný alkoholem, a tak jsem zdrhl do kuchyně dříve, než se vrátila má láska. Ta tu scénu uvidět, tak zchladí celý obývací pokoj takovým způsobem, že do příštího léta nerozmrzne.

Návštěva se sebrala a odešla. Nezchlazená dívčina požádala svého muže, ať ji odveze do místního baru. A on poslechl. Svojí demencí

ovšem nic nezachránil a ona mu stejně zdrhla. Poučil se. Vzal si takovou, u které nehrozí, že jí pomůže ani plastická chirurgie. Zakázal jí nakupovat mýdla, šampony a jiné zbytečnosti a drží ji doma, aby ji třeba nezastihla venku průtrž mračen a neumyla ji pro nějakého, co by mu ji odvedl.

Zase nechci mé nastávající křivdit. Kromě té hlouposti dozajista vykoukané z televize, že těhotné ženy nesmí pít a kouřit, byla moc fajn. Doma to bylo čím dál hezčí. Byt byl uklizený i v jiné výšce, než jsou oči a podlaha se vůbec nelepila. Samotného mě to dohnalo ke zpytování svědomí a když jsem se jednou vrátil z práce a ona doma nebyla, využil jsem toho k milému překvapení. Uvařil jsem vydatnou polévku, vhodnou k posílení gravidního organismu, strádajícího nedostatkem molekul alkoholů a nikotinů. Tedy chtěl jsem ji uvařit dle kuchařské knihy, ale vše zhatil přístroj nazývající se Papinův hrnec. Ingredience jsem do něj poskládal správně, a i množství vody bylo bezchybné...chyba byla v tom čudlíku na pokličce. Když se to celé vařilo, ta mrška nahoře syčela a dělala neskutečný binec. Já vařil absolutně střízlivý – mozek citlivý na nejvyšší míru. A tak študován na střední škole ve fyzikálních vědách, jsem své znalosti využil. Na tu protivnou syčící mršku jsem položil malou skleničku. „Panáčka“. Sám jsem na sebe mohl být pyšný. Teorie v praxi. Hajzlík přestal syčet a maso v polévce bude navíc uvařeno o mnoho rychleji. Sedl jsem si do pohovky a usnul ukolébán sny, v kterých jsem panu Papinovi objasňoval jeho chyby při konstrukci kuchyňského náčiní. Surově mě vzbudil výstřel. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že se nejedná o střelnou zbraň, ale patrně o leteckou nehodu. V okně byla díra jak vrata a stěny i strop místnosti pokrývala vrstva masové směsi. Jasně....pilot neovladatelné stíhačky se patrně katapultoval a vadné záchranné zařízení ho mrštilo skrz okno našeho bytu do místnosti. Čest tomu hrdinovi pokrývajícímu mé stěny.

Z rozjímání mě probral příchod mé nastávající. Vešla do místnosti a zbělala jak křída:

„Pro boha, co je to všude za srač...?!“

Chápu stav těhotné, emociálně rozpolcené dívky. Obezřetně vysvětluji:

„Bohužel jsme se stali obětí letecké katastrofy a jeden z členů posádky skončil mezi námi. Čest jeho památce.“

Má budoucí došla mezitím do kuchyně. Čekal bych hysterický křik ženy, která zjistila, že má doma mrtvolu, i když rozloženou na molekulární kaši. Ticho. Asi její dívčí nervy zkolabovaly a ona leží na zemi v mdlobách. Vešel jsem za ní do kuchyně a kupodivu v mdlobách neležela. Zkoumala můj „majstrštyk“ na plotně:

„Co v tom bylo?“

Nechápu. „Jak bylo...snad je né?“

Ona otevře pokličku a v hrnci není dočista nic. Ovšem nad hrncem je krápník něčeho, co jsem původně myslel, že je zahynulý pilot. Asi není, leda by vylétl z mého hrnce. A na poklici chybí ta třepotající a syčící potvůrka. Dochází mi to. Nebudu ani host na státním pohřbu padlého hrdiny a ani má milá nedostane polévkové vitamíny. Kulinářský skvost opustil hrnec tou miniaturní dírečkou pod ventilkem a je všude kolem nás. V polévce bylo i půl kila hovězího, které se mi nechtělo krájet, a to, jak prošlo dírkou o průměru tři milimetry je záhadou i tak zdatnému fyzikovi jako jsem já.

„Co si s tím hrncem udělal za kraviny?“ Vybuchuje má milovaná.

„Co bych dělal s hrncem?“ bráním se „To, co se běžně dělá, vařil jsem ti posilující pokrm a jak tak koukám, tvoje labilní nervová soustava ho opravdu potřebuje. Já do tebe polévkou, ty do mě hrubostí...to na sebe můžeš být pyšná!“

Od stropu se něco tvrdého odlepí a spadne to dolů na sporák. Když to má budoucí polovička omyje, ukáže se, že to je ten nervy drásající čudlíček, vražený do skleněného „panáčku“.

„Neříkej, že jsi takový dement, žes to při vaření ucpal tím panáčkem?!“

Neříkám nic. Chybami se člověk učí a já se naučil vygruntovat byt od stropu po podlahu a zasklívat okna. Ale hrubost mé skoroženy nezůstala nepotrestána. Nikdy nechutná moji vynikající polévku a také bohužel v příštích dnech, kdy bude tichá domácnost, nebude mít možnost obalit si nervy tím pamlskem. Čekají ji dny, kdy bude těhotná, vzteklá, a přitom stačilo mít trochu pochopení a já ten pamlsk mohl seškrábat a povařit v hrnci obyčejném, obsah nevystřelujícím. Ono je ale běžné, že ženy si neumí vážit toho co mají doma a každou kladnou vlastnost v nás mužích postupně ubijí. Místo šéfkuchaře amatéra má moje milovaná doma ode dneška muže zanevřelého na kuchyňské propriety. Nyní už i chápu, proč si muži po letech manželství hledají mladé, ještě názorově nezkažené milenky.

Nevydrží samým potlačovaným napětím a někomu po letech odříkání musí předvést svoji kuchařskou zručnost. A samozřejmě že muži ve své hravosti jsou rádi, že někomu jejich skvosty chutnají, a tak se postupně k milenkám stěhují. A také je nabíledni, proč tito muži dávají milenkám své peníze v čím dál větším množství. Rozradostnění poletováním mezi pánvemi a troubou nemají ani čas na nákup ingrediencí a chápavé nové lásky jim musí vše chodit obstarávat. Nemyslím, že mladičká milenka je to nejsprávnější řešení, ovšem jsem-li mou nastávající k takovému kroku nucen, musím tuto alternativní možnost zahrnout do mého plánu na budoucí manželský život. Přeci nezhodím svůj talent.